

11.

På side 16 oplyser anklagemyndigheden, at ligningsmyndighederne i mange tilfælde har tilsidesat de pågældende selvangivelser.

Baggrunden herfor er følgende:

Når man som jeg igennem hele mit virke til stadighed har overtrådt jantelovens ånd om ikke at adskille sig fra de andre i andegården, har man naturnødvendigt gennem årene givet anledning til mange dybtgående undersøgelser fra myndighedernes side.

Der forelå derfor et righoldigt materiale, da den daværende finansminister gav aktionsordre umiddelbart efter den Focus-udsendelse i TV den 30. januar 1971, der danner udgangspunktet for hele Fremskridtsbevægelsen og dermed for den foreliggende sag.

Derfor kunne ligningsdirektøren allerede den 6. februar 1971 til BT (side 8) give en attestation, som næppe mange danske kan opnå: „Om landsretssagfører Mogens Glistrups foretagender kan jeg kun sige, at de er helt legale“.

Derfor kunne Skattedepartementet i notater, man afleverede i februar og marts 1971, efter hvad der er oplyst overfor mig, sige god for den skatteretlige side i mit virke.

Derfor godkendte skattemyndighederne på stribe i 1971 og 1972 overensstemmende med gældende skattelov de helt igennem korrekte oplysninger, jeg kom med — ganske som skattemyndighederne havde gjort, før jeg gik ind i politik: Med kritik og med årvågenhed.

Udover finansministeren aktionerede i dagene efter Focus-udsendelsen blandt andre landsretssagfører K. Axel Nielsen fra Hadsund. Han klagede til Advokatrådet for at få stækket min ytringsfrihed.

Det mislykkedes. Mine skattepolitiske synspunkter bredte sig over land og rige, og året efter — i marts 1972 — var det Advokatrådet, der henvendte sig til den samme K. Axel Nielsen, som i mellemtiden var blevet justitsminister.

Efter toppolitikerkonference med deltagelse af mindst tre ministre pudsede K. Axel Nielsen så politiet på mig den 16. marts 1972. Siden da tør det nok siges, at der er budt mig barske vilkår. Hvis der havde været nogetsomhelst forkert i mit virke, ville jeg selvsagt ikke have kunnet stå for trykket. Medarbejdere og klienter, der kender

min virksomhed indefra, ved imidlertid, at alt hos mig går rigtigt og reelt til. Alene derfor har jeg hidtil kunnet holde stand.

Uden nogensomhelst forhåndskontakt med mine klienter eller mig udtalte ligningsdirektøren i weekenden den 25.-26. november 1972 til radio og aviser, at nu havde man kollektivt dømt 104 af mine klienter til efterbetalinger, fordi der var tale om fiktive arrangementer.

Reelt havde ligningsdirektoratets folk taget dette standpunkt uden at interessere sig en døjt for de faktiske forhold, som skatteyderne og jeg kunne dokumentere, hvad vi blot ikke havde fået lejlighed til.

Afgørelsesbeføjelsen lå imidlertid ikke i ligningsdirektoratet, men i ligningsrådet, hvis medlemskreds tæller en del af mine folketingspolitiske modstandere. Jeg skrev et væld af breve til ligningsrådet om at få adgang til at se sagens dokumenter og fremkomme med mine klienters synspunkter. Resultatet blev, at ligningsrådet den 8. juni 1973 forhøjede mange klienters indkomster ud fra den fiktionsteori, som jeg aldrig havde fået lejlighed til at imødegå overfor ligningsrådet. I de selvsamme skrivelser, hvor meddelelse gives om forhøjelserne, hedder det derefter:

„Det bemærkes samtidig, at ligningsrådet ikke har kunnet efterkomme advokatens anmodning om personligt at give møde i ligningsrådet, ligesom man ikke har kunnet efterkomme anmodningen om aktindsigt“.

Dette er den fulde baggrund for rigsadvokatens oplysning — side 16 — om, at mine klienters fradrag er blevet tilsidesat. Ligningsdirektoratet har nemlig efter ligningsrådets afgørelse instrueret lokale ligningsmyndigheder om at forhøje indkomster tilsvarende. Helt på tværs af de bevisligheder, der vitterligt foreligger i de pågældende sager.

12.

På side 16 oplyser rigsadvokaten om skattesagerens videre forløb: „Landsskatte retten har endnu ikke taget stilling til spørgsmålet“.

Det er rigtigt, at sagsbehandlingen er sat i bero af Landsskatte retten, fordi retten venter på en afgørelse af fiktionsspørgsmålet i civilsager, som to af klienterne — to statsbanefunktionærer — har indbragt for Østre Landsret.